

KEŞKE

Bir Köy Enstitüsü Romanı

SEMA SOYKAN

4 Ağustos 1973 Sinop doğumlu.

Lisans ve yüksek lisansını Çukurova Üniversitesinde tamamladı.

Yazar, iş insanı, köşe yazarı, aktivist, araştırmacı; önceliği kadın, çocuk ve girişimcilik olan sivil toplum kuruluşları üyesi.

Eserleri:

1864 Çerkes Sürgünü ve Soykırımını anlatan

Adsız Roman (2018-Roman)

Kadın dayanışmasını ve töreyi de anlatan

Aşk Her kadına Yakışır (2016-Roman)

Ve

Aşka Dair (2014-Şiir)

soykansema@hotmail.com

semasoykan

soykansema

soykansema

Keşke-Bir Köy Enstitüsü Romanı

© 2020, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni M. Faruk Bayrak

Genel Müdür Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni Mustafa Küpüşoğlu

Kapak Tasarımı Füsün Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı Mürüvet Durna

ISBN 978-625-449-241-9

1. Baskı: Şubat 2021

tamadres.com

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8 Bayrampaşa-İstanbul

Tel: 0(212) 674 97 23 Faks: 0(212) 674 97 29

Sertifika no: 45099

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi Ticarethane Sokak No: 15 34110 Çağaloğlu-İstanbul

Tel: 0(212) 511 53 03 (pbx) Faks: 0(212) 519 33 00

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika no: 43949

SEMA SOYKAN

BİR KÖY ENSTİTÜSÜ ROMANI

Keşke

ALFA

tamadres.com

Bu kitap yüreęi vatan sevgisiyle dolu,
her insana ve canlıya sevgiyle, saygıyla yaklaşabilen,
okumayı ve araştırmayı seven
ve yaşadığımız çıkmazların nedenlerini sorgularken
yüzleřmeyi de göze alabilenlere,
fedakâr öęretmenlerimiz ve ailelerimize
ve de babama adanmıştır.

Canım Babama...

Bana dair güzel olan her ne varsa hepsi senden bana kalan.

*Cesaret, merak, arařtırmak, sorgulamak... Hep ve daha çok,
okumak, yazmak.*

*Benimle gurur duymaın için yolumdan, amacımdan, bana mi-
ras bıraktığın duruşumdan ve cesaretimden hiçbir zaman ödün
vermeyeceęim.*

*Okuyamayacağını bilsem de beni gördüğünü, izlediğini hayal
ediyor, yazdığım, yazacağım her satırı sana ithaf ediyorum...*

Hani hep derdin ya, Bir baba kızından asla vazgeçmez diye.

Bil ki, kızı da onu sevmekten, düşünmekten hiç vazgeçmeyecek.

Seni çok seviyorum babammm...

*Gidiřinin 3. yılında her günü özlemle, varlığına minnetle, kızın
olmanın gururuyla...*

Babasının Kızı-Cumhuriyet Kadını

SEMA SOYKAN

tamadres.com

“Türkiye’nin birkaç yıla sığdırdığı askeri, siyasi, idari inkılâplar sizin, sayın öğretmenler, sizin sosyal ve fikri inkılâptaki başarılarınızla pekiştirilecektir. Hiçbir zaman hatırlarınızdan çıkmasın ki, Cumhuriyet sizden ‘fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür’ nesiller ister.”

Türk asker, devlet adamı ve Türkiye Cumhuriyeti’nin kurucusu,
Mustafa Kemal ATATÜRK

“Köy Enstitülerinde Türk Çocuğunun yaratıcı kudreti meydana çıkarılmış, gelenekçi okulun çocukları ezen, yıpratan sakat usulleri yerine yeni metotlar geliştirilmiştir. Enstitüler ulusal varlığın ve değerlerin fişkırdığı birer kaynak olmuşlardır.”

Türk eğitim bilimci, Köy Enstitülerinin mimarı, Türk ilköğretim reformcusu ve dönemin İlköğretim Genel Müdürü,
İsmail Hakkı TONGUÇ

“Bu topraklar bizimdir. Atatürk’ün cumhuriyeti, istiklali emanet ettiği Türk gençliği; siz de bizimsiniz, bize emanetsiniz... Size güveniyoruz... Her güçlüğü gücünüzle yenecek kudrette ve kıymettesiniz. Sizin neşenizle saadetimizi, sizin varlığınıza ölümsüzlüğü duyuyoruz.”

Türk felsefe öğretmeni, dönemin Millî Eğitim Bakanı ve
Köy Enstitülerinin kurucusu,
Hasan Âli YÜCEL

Devrimci bir aydın, devlet adamı, dönemin bakanı Mustafa Necati; Laik eğitimin mimarı, devlet adamı, dönemin bakanı Vasıf Çınar; Laik hukukun mimarı, devlet adamı, dönemin bakanı Mahmut Esat Bozkurt ve Köy Enstitülerinin kuruluşundan işleyişine emeği geçen tüm devlet erkânına, öğretmenlere ve öğrencilere minnet ve teşekkürlerimle...

tamadres.com

**“Keşke,
Özlem ya da pişmanlık ifadesidir.”**

17 Nisan 1977 – Ankara

Gözleri Fikret’in el yazısına değince irileşti. Yaşanan onca badireden, söylenen yalanlardan sonra zayıflığını göstermek istemiyordu. Daha fazla üzülmemek için güçlü ve kararlı olmak zorundaydı. Ama mevzu Fikret olunca duygu-mantık dengesini kuramıyor, aldığı her haberden sonra ettiği bütün yeminleri unutuyordu. Aşk ve nefret ne kadar da güçlü duygulardı. Birbirini besleyen, ama aynı zamanda da yok eden. Nefret miydi aşkı körükleyen, aşk mıydı nefreti peşinden sürükleyen?

Karmaşık gelgitlerini yaratan şey, zıtlıkların zihninde ve kalbinde varolma mücadelesiydi. Sevdasının yakıcı gücü, nefretin sınır tanımayan yıkıcılığıyla kol kola girdi, ılık saçan iri gözleri cümlelerin arasında gezinmeye başladı.

Ben FİKRET SAĞLAM

(Yazıyı tamamlayınca başlığı düzelt)

*Sincan Hapishanesi-ANKARA /
20 Şubat 1977, Pazar*

Tarihin iki ay öncesine ait olduğunu görünce bir anda her şeyi unuttu. Öfkesinin hükmettiği duygular, sevgisi ve özleminin karşısında tuzla buz olunca, kalbini tarifsiz bir sevinç ve rahatlama hissi kapladı. Yıllarca büyük umutlar-

la okumayı beklediği mektuplar artık elindeydi. Kim bilir neler anlatıyordu bilmediği?

Ellerinin titremesini kontrol edemeyince sayfaları dizinin üzerine koydu. Cümlelerin arasında kendinden iz ararken gözü bir satıra takıldı.

“Eğer ki başlığı değiştirmemişsem ve kızım ile ilgili acı gerçeği okuyorsanız, muhtemelen yazımı tamamlayamadan ölmüşümdür.”

Okuduğu cümleyi anlamlandıramayınca başına keskin bir ağrı saplandı. İşaretparmağıyla kelimeleri takip ederek ikinci defa okudu. Anladığı ile okuduğu aynıydı. Gözleri tekrar başlığa kaydı ve kaymasıyla birlikte hissettiği güzel duygular birer birer kalbinden geri çekildi, soluğu ağırlaştı. Gözlerindeki ışık sönünce dünyası karardı.

“Peki ama neden? Mektubu hapishane dışına çıkardığı halde parantez içindeki notunu neden değiştirmemiş ki? Acaba hâlâ hapiste mi? Yoksa?...”

Cevabını aradığı sorular karanlığı yararak kalbine hücum edince, gözyaşları belirsizliğin yarattığı korkunç ve kasvetli boşlukta savrulmaya, kalbine hançer gibi saplanan kelimelerin arasına düşmeye başladı.

Her damlada acı, her damlada isyan, her damlada sormadıklarının sancısı ve veremediği cevapların çaresizliği vardı.

Tüm gücünü topladı, kalbine gömdüğü duyguları diriltmek, sevdiğine canından can vermek ister gibi, “Fikret!!!” diye haykırdı.

Sesi inceldi, gözleri kısıldı, dilinden mırıltılar halinde isyanı döküldü.

“Bunu bir kere daha yapma. Bana o şiirleri vermeden hiçbir yere gidemezsin.”

Fikret'in ellerine sarılır gibi mektuplara sarılınca sayfa-
daki kurumuş gözyaşı damlalarını fark etti.

Ne kadar da çoktu...

Nefret, aşk, merak, özlem, kıskançlık, hazımsızlık,
öfke... Hangi duygu daha baskındı bilmiyordu ama bildiği
bir şey vardı ki, ilk okuyan ve ağlayan kendisi değildi. Belki
sonuncu da olmayacaktı.

Ben FİKRET SAĞLAM

(Yazıyı tamamlayınca başlığı düzelt)

Sincan Hapishanesi-ANKARA /

20 Şubat 1977, Pazar

*Sanırım bir bir buçuk aydır tutukluyum. Esaret
altındayken ve acı çekerken insan zaman kavramını
yitiriyor. Neden tutuklu olduğumu soracak olursanız,
inanın bilmiyorum. Onlara göre örgüt üyeliği, yardım
ve yataklıktan... Örgütmüş? Hangi örgüt, kime yardım
etmişim? Cevaplarını ben bile bilemezken, onlar bul-
muş olmalı. Eh suçu bulan, vadesini de belirler.*

*Geçen hafta aniden Mamak'tan Sincan'a aldılar.
Bir yatak, bir sandalye, sehpadan bozma eski bir masa,
üzeri sineklerle kaplı çıplak ampulden ibaret özel hü-
creyim. Normal şartlarda tek kişilik hücre en ağır iş-
kence yöntemlerindendir. Mahkûmun psikolojisinin
bozulması, zihinsel, duyuşsal sorunlar yaşaması için
15 gün kâfidir.*

*Ancak benim durumum farklı. Kalem, kâğıt, kitap
isteğim bile özenle yerine getirildi. Günde bir saatlik*

havalanma izni dilediğimde veriliyor. Gardiyan tembihli olsa gerek sıklıkla yanıma uğruyor. Arada hal hatır sormuşluğu bile var. Nedeni bilinmeyen iyilikler mutluluk değil kaygı yaratıyor. Fakat en ızdırab veren şey, belirsizliğin yarattığı ruhsal çöküntü... Acaba arkalarında delil, şahit bırakmamak için burada mı ıca-bıma bakacaklar? Garipsemeyin, pek çok arkadaşımız işkencede, camdan atılarak, asılarak öldürüldü. Tabii ki de siz intihar diye duydunuz.

Kaldı ki birileri tarafından korunuyorsam, ki öyle görünüyor, sonunda mutlaka karşılığı istenecektir. Muhtemelen bu da özgürlüğüme karşılık önemli bir ödün olacaktır. Kabul etmemem halinde sonum yine meçhul...

Akıl ile vicdan hesaplaşırken uyku bedeni terk ediyor. Vicdan yargıyı ele geçiriyor, haliyle bilincin reddedişleri zayıflıyor. Benimki de o hesap, yargıcım vicdanım olduğu için yıllardır uykuyla başım belada.

Yani diyorum ki, benden öyle edebi cümleler bekle-meyin. Öğretmen, yazar, dergici kimliğimle değil, piş-man ve acı çeken bir adam olarak karşınızdayım.

Başkasının hatasını itinaayla anlatırken, kendi hatalarını imtinayla gizleyenlerden olmayacağım. Kırk dokuz yaşımın olgunluğuyla memleket davamı, sevdamı, yaşadıklarımı, daha önemlisi yaşayamadıklarımın ardında yatan yanlış kararlarımı saklamadan, atlama-dan anlatmaya çalışacağım.

Çünkü mezara sırlarımın ağırlığıyla gitmek, dostla-rımın omzuna yük olmak istemiyorum. Tevekkeli boşa değil, son anlar ve son şanslar öncelikleri ortaya çıkarmış.

Dergiden kalma âdetimdir, yazılarıma başlığı bitirince atarım. Şimdilik adım kalsın. Eğer ki başlığı değiştirmemişsem ve kızım ile ilgili gerçeği okuyorsanız muhtemelen yazımı tamamlayamadan ölmüşümdür.

Aslına bakarsanız, bir yandan kızımın bilmesini istemiyorum, diğer yandan tamamını anlatmazsam hayatımı yazmamın bir anlamı olmayacak. Ruh halimden anlayacağınız üzere kararsızlık içindeyim. Bunca yıl saklamış ve bedellerini de en ağır şekilde ödemişken, yaptığım doğru mu, bunu bile idrak edemiyorum. Fakat bildiğim bir şey var ki, kararlarını tahlil edemediğiniz insanın kişiliğini takdir edemezsiniz. Takdir etmeniz de şart değil, anlamaya çalışın, daha önemlisi ders çıkarın benim için kâfi.

Yazıma başlamadan önce hayatımdaki iki önemli kadın ile ilgili açıklama yapmak istiyorum. İkisinin de adı Sabia. Elbette ki tesadüf değil. Biri ilk ve tek aşkımdı, diğeri kızım. Aklınızı karıştırmamak için kızım Sabia'dan bahsederken kızım diyeceğim. Sevdığım kadına da Sabiam. Sanıyorum kelimelerle sahiplenmek, gerçekte sahiplenemeyenlerin avuntusu oluyor.

Sondaki “-m” ekini yüreğimin dinmeyen sızıısı sayın.

tamadres.com

1. Bölüm

“Tesadüfler kaderimiz mi? Peki ya aşk?”

Şubat 1977 – ANKARA

Elmadağ İlçesi, Talat Paşa Bulvarı, Yükselen Sokak

1960 Darbesi ve 1971 Muhtırası sonrası kahırlı günler...

Ülke yeni bir darbeye sürüklenirken halk endişeli, öfkeli ve yorgun; Ankara, siyasetin sisli, puslu havasının hükümünde gri, solgun ve mahzun...

Sabia, bordo kadife perdenin aralığından sızan sabah ışığıyla gözlerini usulca araladı. Konsolun üzerinde duran saate baktıktan sonra şakaklarını ovarak gevşemeye çalıştı. Bir gün önce terapiye aldığı genç kadının yaşadıkları; tecavüzün yarattığı ruhsal çöküntü, hele ki bu travmaya çocuk denecek yaşta maruz kalması ve bunu yıllarca saklamak zorunda olması Sabia'yı öylesine sarsmıştı ki, geceyi birbiri ardına gördüğü kâbuslarla geçirmişti. Her kâbusu aynı sona varmıştı: *Tanımadığı adamların saldırısından kaçmaya çalışırken yolun sonu uçuruma bağlanıyor, tam kendini boşluğa bırakacağı esnada karanlıktan uzanan seçemediği güçlü bir el, bileğinden yakalayarak onu kurtarıyordu.*

Başka zaman olsa rüyasını irdelerdi, ama başındaki korkunç ağrı anlam aramasına, kendi gerçeğiyle yüzleşeceği ipuçlarını görmesine müsaade etmedi. Ayakucunda duran yün hırkasını giyerek ağır adımlarla pencereye doğ-

ru yürüdü. Çocukluğundan kalma alışkanlıkla bulutlarla sohbet etmeye başladı.

“Eeee,” dedi, “durgunsunuz bugünlerde. Sizden gelecek işarete, müjdeli habere ne kadar ihtiyacım olduğunu bir bilerseniz, yerinizde böyle sakın sakın duramazdınız.”

Bulutların ağır hareketlerle kıpırdanıp güneşin yolladığı umut ışığına yer açtığını görünce gülümsedi.

“Anladım, beni hareketli bir gün bekliyor,” dedi yorgun gözlerini sokağa çevirirken.

Bir haftadır aralıklarla süren karmaşanın sabaha karşı dindiğini fark etse de geçici olduğunu bildiği için rahatlamadı. Ne zaman ki Fikret Sağlam kapıdan sapasağlam girerdi, ancak o zaman korkuları biraz olsun dinebilirdi.

Bir ayı epey geçmişti ama hâlâ haber yoktu. Özlemi, endişesi gün geçtikçe artıyor, dua etmekten ve beklemekten başka elinden bir şey gelmediği için kahroluyordu.

Hayatını değiştirecek karşılaşmanın yaşanacağından habersiz, dün gece üzerinden çıkardığı giysileri giyerek evden hızlıca çıktı. Karşı apartmanın altındaki, babası ve Mehmet amcasının sahibi olduğu sahafı göz ucuyla kontrol etti. Demir daraba eğilmiş, arkasındaki cam kırılmıştı. “Neyse ki ucuz atlatmışız,” dedi içinden.

Mehmet amcası, yani ikinci babası saydığı adam, Kurtuluş Savaşı gazisi babanın oğlu, Marshall’ın dolaylı mağdurlarından, işini, eşini, çocuklarını kaybetmiş, bir kitabevinde çalışırken yolu Sabia’nın babasıyla kesişmiş, yaşadığı tüm acılara rağmen cesur ve güçlü durmayı başarabilmiş bir adamdı.

Büyük oğlu Mert’in, sosyalist bir gençlik örgütüne katıldığı için hukuk okuduğu üniversiteden atıldığını, babasına destek olmak için çok çabaladığını ama yetmediğini biliyor-

du. Yirmi yedi yaşına bastığı 1969'un Haziranında, niyetleri belli, kimliği belirsiz kişiler tarafından hayattan vahşice koparılmıştı. Aradan sekiz yıl geçmişti, ama Mehmet amcasının evlat acısının ilk günkü gibi taze olduğunun farkındaydı.

Kaybının ve acısının Mert'le sınırlı olmadığını babasından duymuştu: "Sırta kadem basan gizemli eş ve küçük oğul." Fakat detay yoktu.

Utancıtan ya da öfkeden, her ne ise altında yatan neden, küçük oğluna ve karısına dair tek kelime etmiyor, ettirmiyordu.

Büyüklerinin yaşamöykülerini dinlerken, "60'larda, hele de 70'lerde anne baba olmak çok zormuş," diye düşünürdü. Vicdanlı insan olmanın, doktor olmanın ve özellikle de evlat olmanın 80'lerde çok daha zor ve acılı olacağını ise henüz bilmiyordu.

Bazılarını acıyla sarsılarak öğrenecekti, bazılarını ise İstanbul Sultanahmet, Ankara Mamak, Diyarbakır Metris ve diğer yedi zindanda, 1650 işkencecinin akıl almaz yöntemlerine maruz kalan binlerce gençten onlarcasının ruhunda açılan yaraları onarmaya çalışırken.

Omuzları çökmüş iki adamın ayakkabıllarının tahta ökçelerinden yankılanan yorgun sesleri takip ederek hastaneye doğru yürürken, duvara yapıştırılmış, üzerinde beş kişinin adının yazılı olduğu, *Aranıyor* yazan fotoğraflı afişi görünce kalbi titremeye başladı. İsimleri okuduktan sonra derin bir *oh* çektiyse de biliyordu ki bu rahatlama bir sonraki afişi görene kadardı.

Tedirgin adımlarla yürürken bir yandan da sokağı inceledi. Sessizlik nasıl da hüzünlüydü... Hüsnü amcanın

bakkalının kepenkleri, evladını kaybettiği günden beri kapalıydı. Yan komşusu Şevket abinin kasabının kancalarında değil et parçası, sarkan deri kırıntısı bile kalmamıştı. Bitirdiğinden değil, yenisini koyamadığından.

Bakkala giderken misket oynamayan çocukların coşkusunu, balkondan, “Ekmeği soğutmadan getir,” diye seslenen annelerin telaşı, tebeşirle çizdikleri sekiz kutuda seksek oynayan ve ip atlayan kızların ayak sesleri, yerini askerlerin ayak seslerine, gençlerin öfkeli naralarına, ailelerin isyanla karışık acı çığlıklarına bırakmıştı.

Bir neslin çocukluğu ve gençliği heba oluyor, aileler evlatlarını kaybetme korkusuyla sınanıyor, canlarından bir parçayı kara toprakta, zindanlarda bırakan analar, babalar, sevdalılar ve evlatlar, kalan yarım canla yaşamaya çalışıyordu.

Ne yazık ki Sabia da bahtsız gençlerden, evlatlardan biriydi. Canının yarısı hayata tutunmaya çalışırken, kalanı babasına ne olduğunu bilememenin acısıyla parçalanıyordu.

Ayazdan korunmak için kaşkolunu boynuna sıkıca doladı ve hızlı adımlarla yoluna devam etti.

Birkaç defa kekelediğine şahit olsa da –ki o da çok heyecanlandığında ya da korktuğunda– genel olarak konuşkan, mevzu işi olunca aslan kesilen Güvenlik Rıza’nın yolunu kesmesiyle durdu.

“Günaydın Doktor Hanım. Bir adam sizi sordu. ‘Yarım saate kalmaz gelir, doktorum hiç gecikmez’ dedim.”

“Sağ ol Rıza. Hastaneye bizden önce gelen adam kimmiş, acelesi neymiş?”

“Demedi bir şey. Ok gibi içeri dalıverdi.”

Bir hastasının yakınının geldiğini düşünen Sabia üzerinde durmadı.

Merdivenlere doğru yürürken bu defa da hastanenin en genç ve en meraklısı Sekreter Aylin geldi yanına.

“Doktor Hanım, Doktor Hanım. Başhekim sizi odasına çağırıyor. Acılmış.”

“Hayırdır inşallahhhh. Ben yokken bir olay mı oldu, soran sorana.”

“O kadarını bilemem. ‘Gelince haber verin, hemen gelin!’ dedi. Ama sesi biraz telaşlı gibiydi.”

“Bak şimdi meraklandım. Başka arayan soran?”

“Yok ama Süheyla Doktor bugün gelmedi. İzne ayrılmış, birkaç hafta gelemeyecekmiş. Haber etmemi istedi.”

“Hay Allah... Şu yoğunlukta sırası mıydı iznin? Bir terslik mi çıktı acaba? Sesi nasıldı peki? Acaba üşüttü mü?”

“Pek bi’ cılızdı. Neşesiz, gönülsüz konuştu. Ha bir de uzun boylu, otuzlarında, yakışıklı, artiz gibi bir bey geldi ve Başhekim’i sordu. Odasına çıkardım. Emin değilim ama sesinden anladıysam zaten dünden aramıştı. Ben bağlamıştım telefonu.”

“İyi de bunun benimle ilgisi ne?”

“Başhekim adamın gelmesinin peşinden sizi sorunca ilgisi olabilir diye düşündüm.”

Merdivenleri telaşla çıkan Sabia, Başhekim’in odasının kapısını iki defa tıklattı.

“Girin,”i duyunca açtı ve Aylin’in tarifine uyan adamla göz göze geldi.

Az bile söylemişti Aylin. Oldukça dikkat çekiciydi ve hastaneye gelmek için fazlasıyla şık giyinmişti.

Gizemli adamın hayran bakışlarla kendisini süzmesi, adıyla hitap ederek, “Günaydın Sabia Hanım. Şimdilik

odayı size bırakıyorum,” demesi, babası yaşındaki Başhekim’le samimi bir şekilde vedalaşması Sabia’yı şaşırttı. Rahatlığının ve özgüveninin ardındaki gücü anlamak için adamı göz hapsine aldı. Genç adamın, izlenmenin verdiği hoşnutlukla kendisine yaklaşması, ukala ama sevimli, emir verir ama rica da eder gibi, “Güzel bir gün dilerim Doktor. İlk fırsatta görüşebilmek umuduyla,” demesiyle şaşkınlığı yerini huzursuzluğa bıraktı.

Adamın gitmesinin ardından rahatlayan Başhekim, masanın üzerinde duran dosyayı ciddiyetle eline aldı ve başını dosyadan kaldırmadan devam etti:

“Hastanemizde mühim bir konuğumuz var. Mevzuyu bizzat size aktarmam gerekiyor. Konuğumuz bundan sonra sizin himayenizde.”

“Elbette. Sizi mahcup etmeyeceğime emin olabilirsiniz. Acaba konuğumuz kim?”

“Nedret isimli bir hanımefendi. Geleli iki gün oldu. 206’da kalıyordu. İsteği üzerine 203’e aldık. Aslında Sühey-la Doktor takip ediyordu ama izne ayrılması gerekti. Zaten Tarık Bey’de süreci senin takip etmeni uygun gördü... gördüm. Gözünü Nedret Hanım’dan ayırmayacaksın. Ziyaretçi yok, tedavi de gerekmiyor. Sadece gözetim altında tutulacak. Lakin kati suretle konuştuklarımızdan haberi olmamalı. Hastanemizin menfaati için bu konu ziyadesiyle mühim.”

Başhekim’in, “gördü” der demez telaşla “gördüm” diye düzeltmesine, gayri resmi vazifeyi görev kılıfında dayatmasına öfkelenen Sabia, yay gibi gerilen sinirleri ve karışan aklıyla diklenerek cevap verdi:

“Özel bir durum olduğunu hassasiyetinizden ve telaşınızdan anlayabiliyorum. Anlamakta güçlük çektiğim, bana